

Folketingets Beskæftigelsesudvalg
Christiansborg
1240 København K

Beskæftigelsesministeriet
Ved Stranden 8
1061 København K

T 72 20 50 00
E bm@bm.dk
www.bm.dk

CVR 10172748
EAN 5798000398566

Beskæftigelsesudvalget har i brev af 16. marts 2015 stillet følgende spørgsmål nr. 211 (BEU alm. del), som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Finn Sørensen (EL).

13. april 2015

J.nr. 2015-0002785

Spørgsmål nr. 211

”Vil ministeren redegøre for, om en offentlig forvaltning må træffe en bebyrdende forvaltningsakt, som f.eks. en afgørelse om samliv, med tilbagevirkende kraft, og i givet fald med tilbagevirkende kraft fra hvilket tidspunkt?”

Endeligt svar:

I svaret forudsættes det, at spørgsmålet tager udgangspunkt i afgørelser om gensidig forsørgelsespligt for samlevende i kontanthjælpssystemet, hvor det har været fremme, at nogle kommuners manglende overholdelse af forvaltningsretlige regler har haft den retsvirkning, at en del af afgørelserne er ugyldige.

Det er et grundlæggende princip i forvaltningsretten, at en sag oplyses i tilstrækkeligt omfang, inden der træffes afgørelse. Bestemmelsen i § 10, i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område bygger på dette princip (Officialmaksimen). Ansvar herfor ligger hos forvaltningsmyndigheden. I sagens oplysning indgår partshøring efter forvaltningslovens § 19 som et væsentligt led med henblik på at sikre, at sagens parter får lejlighed til at gøre sig bekendt med og kommentere det faktiske afgørelsesgrundlag, inden sagens afgørelse.

Tilsidesættelse af regler om partshøring medfører i almindelighed, at afgørelsen bliver ugyldig, medmindre myndigheden i den konkrete sag kan godtgøre, at en høring af parten ikke ville have kunnet føre til et andet resultat, eller dog kan påvise, at beslutningen i tilfælde af konkret høring ikke ville have fået et andet indhold.

En afgørelse, om at et par skal anses for samlevende og derfor har gensidig forsørgelsespligt efter lov om aktiv socialpolitik, skal, for at have retslig virkning bekendtgøres for dens adressater - dvs. til både ansøgeren og samleveren. Afgørelsen har derfor ikke virkning, før den er meddelt til begge parter, hvilket vil sige, at den ikke kan håndhæves, og at der i kontanthjælpssystemet ikke kan beregnes uddannelses- eller kontanthjælp med gensidig forsørgelsespligt for samlevende, før såvel ansøger som samlever har fået afgørelsen meddelt.

Lovgivningen om gensidig forsørgelsespligt trådte i kraft pr. 1. januar 2014 og udgangspunktet var, at kommunerne skulle have truffet afgørelse i forhold til de daværende kontanthjælpsmodtagere pr. denne dato med henblik på udbetalingen af den korrekte kontanthjælp for januar måned 2014. Det fremgår således af lov-

forslagets bemærkninger, at opfylder et par inden for målgruppen kriterierne i § 2 b, stk. 1, og et af de angivne kriterier i § 2 b, stk. 2, i lov om aktiv socialpolitik, meddeler kommunen ansøgeren og dennes sambo i en agterskrivelse med frist for at svare, at kommunen forventer at træffe afgørelse om, at ansøgeren er samlevende med samboen. Hvad angår kontanthjælpsmodtagere, der først ansøgte i 2014, skulle der træffes afgørelse om gensidig forsørgelsespligt i forbindelse med ansøgningen.

I det tilfælde, der er truffet afgørelse om gensidig forsørgelsespligt, der er ugyldig, er udgangspunktet, at kommunen først kan pålægge gensidig forsørgelsespligt, når kommunen har truffet ny afgørelse herom.

Hvis en person mod bedre vidende har givet kommunen urigtige oplysninger om sine personlige forhold, hvorved kommunen har truffet en forkert afgørelse i forhold til, om personen er underlagt reglerne om gensidig forsørgelsespligt, er det ikke udelukket, at en offentlig forvaltning træffer en bebyrdende afgørelse - i form af gensidig forsørgelsespligt - med tilbagevirkende kraft. En sådan afgørelse kan dog ikke omfatte perioden forud for kommunens oprindelige, urigtige, afgørelse.

Venlig hilsen

Henrik Dam Kristensen